

Srdce z ledu

*motto: „Mí lidé před bojem zpívají, aby pozvedli svá srdce,“ řekla dívka.
Před bojem bývá málokdy čas zpívat, pomyslel si Conan.*

Tiché svištění saní z dubového dřeva a občasné zafrkání bujných hřebců byly jediné zvuky, které narušovaly všudypřítomné ticho zářivé ledové pláně. Sníh se třpytil, až oči přecházely. Blankytnou oblohou vznešeně kroužil bílý orel.

Dvě postavy, každá na opačném konci prkenné sedačky saní, se opíraly o hrubě opracované postranice a třetí seděla vepředu na kozlíku. Muž, držící opratě, jemně pobízel dva válečné koně z vyhlášeného aesirského chovu, jejichž kopyta se téměř ztrácela pod dlouhou srstí na spěnkách. Mužovy vlasy a vousy již prokvétaly šedí. Zelené oči, upřené na siluetu Kazakiánských hor, bezděky hledaly cíl, který ještě nemohly spatřit.

V saních seděla žena s neproniknutelným výrazem a co chvíli se ohlédla na černého koně, který za nimi klusal uvázaný na dlouhém řemeni. Bohaté zlaté vlasy poletující v nárazech větru musely uchvátit každého muže od Baračských ostrovů až po dalekou Hyrkánii a dívčina lehce opálená pleť prozrazovala, že ledové končiny nejsou jejím domovem. Kráska se obrátila ke třetí postavě, sedící na opačném konci pryčny.

„U Isthtary, připouštím, Conane, že možná sázku vyhraješ, ale ještě se neraduj. Tvůj kůň se sice dosud drží mých válečných ořů, což na takového chcípáka není špatný výkon, avšak Leedram je ještě daleko!“ V jejích azurově modrých očích zasvitly nebezpečné plamínky.

Obrovský muž s černou hřívou vlasů, si beze spěchu upravil poškrábané plátové nárameníky. Jeho hrud' obepínala vesta z hrubě vydělané jaguáří kůže, která nesla stopy urputných bojů a prolité krve. Aníž na ženu pohlédl, válečník odvětil: „Vyhraju, tím si buď jistá, Atrix.“ Jeho hlas zněl pevně a nesl stopy přízvuku severanů. „Říkal jsem ti, ten černý ďábel je vzácným darem od přítele z Nemedie. Nejlepší z královských stájí,“ mužovy modré oči

pobaveně zableskly a na tváři zahrál samolibý úsměv. „Ještě teď ho tam hledají.“

Žena si pohrdlivě odfrkla: „Zloděj! Co jiného se taky dalo čekat. Mečem se ale ohánět umíš, to jsem už viděla,“ letmo se dotkla pravého boku, na němž obvazy prosakovala skvrna zaschlé krve.

Conan neodpověděl. Dál pozorně zkoumal nekonečnou bílou krajinu, jako ostražitý vlk na lovu. Nastavil tvář studenému větru a jeho chřípí se zachvělo. Civilizovaný člověk by ve skučení vichru slyšel píseň mrazu, hrozbu blížících se rozeklaných skal, avšak barbarovi připomínalo domov.

Čas běžel. Pravidelný pohyb saní a jednotvárný sykot začaly mohutného válečníka uspávat. Jeho myšlenky bloudily ve vzpomínkách na několik minulých týdnů.

Conan ztěžka dýchal, štiplavý pot se mu řinul do očí. Pomalu kroužil kolem svého protivníka. Oba už byli notně unavení a z četných odřenin jim crčela krev, svalnatá těla se vlhce leskla. Cimmeřan musel přiznat, že obrovského aesiřana podcenil. Jeho soupeř měl dlouhé slámové vlasy spletené do dvou copů podél uší. Pod rozbitým nosem trčel rozcuchaný plavý knír, nyní splepený krví. Cimmeřan cítil v ústech žluč od rány do žaludku, a jen stěží krotil zuřivost, touhu zabít. Obr se najednou s neuvěřitelnou mrštností přimkl k jeho tělu a sevřel jej v pase do medvědího stisku. Z barbara prudce unikl vzduch, kosti slyšitelně zaprašťely. Ačkoli byl Cimmeřan větší než většina mužů, v objetí obrovského válečníka vypadal jako hračka. Conan, mučený drtivým tlakem, nemohl dýchat a hrozilo, že omdlí. V jeho očích vzplanul zvířecí plamen nezdolnosti. Tvář zrudla námahou, býčí svaly se napjaly k prasknutí.

V obličeji plavého obra se objevil úžas. O hlavu menší barbar od sebe nesmírným úsilím odtlačoval veliké tlapy. Aesiřan zkroutil tvář do příšerné grimasy vypětí, avšak nedokázal barbara přetlačit. Znenadání jej Cimmeřan prudce udeřil čelem obličeje. Obr vytřeštil oči a zapotácel se. O okamžik později jeho hlava dutě narazila na podlahu velké síně.

Jako by lidé procitly ze sna. Ze všech koutů se ozval řev, jásot a provolávání slávy. K barbarovým nohám přilétlo několik květín. Conan se rozhlédl po divácích a vycenil dravčí zuby v úsměvu. Očima hledal v davu

krasavici, která by s vítězem zatoužila strávit noc. Vybral si jednu roztomilou brunetku a zamával jí. Hlava se mu točila vyčerpáním, a tak raději usedl na nabízené křeslo.

Jeden z brythunských vladyků, vévoda Ivril Ornakan, pán Galary a severního Wyrnu, se narovnal na vyřezávané stoličce.

„Conan z Cimmerie jest prohlášen vítězem dnešního klání, budiž mu prokázána čest, jež mu přísluší!“

Jeden ze sluhů přistoupil k bezvládnému obrovi a z jeho krku sejmul Galarskou trofej – nevelký zlatý disk, uvázaný na koženém řemínku. Potom ho obřadně pověsil na Conanovu mohutnou šíji. Nadšení dvořané tleskali. Barbara napadlo, kolik nocí by za přívěšek mohl strávit U rozverné běhny.

Vévoda si vítěze změřil pohledem. Příliš jej nepřekvapilo, že barbar dokázal přemoci *neporazitelného* šampiona Durwega zvaného Hromová pěst. O mohutném Cimmeřanovi již slyšel mnoho. Přesto se však zdálo, že i přes všechny legendy, které o jeho činech kolovaly, je Conan prostý a přímý. Takové vévoda obdivoval.

Dvakrát krátce tleskl a lokajové přinesli ták s dozlatova opečeným seletem a postavili jej před černovlasého barbara, který právě dojídal zvěřinu připravenou na ghazánském víně a brusinkách. Snědá otrokyně chtěla do Conanova poháru nalít zlatavou medovinu, avšak barbar jí s úsměvem vzal z rukou celý džbán. Ornakan se v duchu znovu podivil tomu, kolik toho dokáže mohutný Cimmeřan spořádat.

Conan děkovně pokynul svému hostiteli kýtkou a zhluboka si přihnul medoviny.

„Takže ty po mně chceš, abych ti přivedl zpátky syna,“ řekl, jako by se ujišťoval, že vše dobře pochopil. „A v cestě mi nestojí nikdo jiný než Góth.“

„Stačí, abys dopravil výkupné do ledové citadely Leedramu. Góth Ibn Achazim není sebevrah. Dodrží kodex a Embara vydá. Možná, že bys dokázal v souboji muže proti muži Gótha zabít, ale nezapomeň, že je ledový kerval. A kervalové obvykle neumírají mečem,“ odpověděl vévoda.

Conan cosi nesrozumitelně zavrčel, a aniž přestal ohlodávat kýtku, s plnými ústy se zeptal: „Proč ho unesl?“

„To nevím,“ povzdychl si velmož. „Možná chce ovlivnit rozhodování ohledně připravované války s Hyperboreou. Mám na brythunského krále jistý vliv a...“ pokrčil rameny. „Politika.“

„Politika,“ vyplivl to slovo Conan. „Já tomu říkám umění zbabělosti!“

Některé věci byly nad barbarovo chápání. Jak mohou být civilizovaní lidé tak úlisní a neupřímní a přitom na to ještě být hrdí?

Vévoda, který uhádl Conanovy myšlenky, se shovívavě usmál. U divokých národů člověk alespoň věděl, na čem je.

„Přivedeš-li mi syna zpět, vyplatím ti sto zlatých brythenů,“ váhavě pronesl velmož.

„Dlužím ti službu za pomoc v Belverusu a já nezapomínám. Ale přesto-“ zpřímá na něj pohlédl barbar. „Není zvykem šlechty důvěřovat námezdnému válečníkovi. Nebojíš se svěřit mi výkupné, které určitě mnohokrát převyšuje odměnu?“

„Věřím mužům, kteří mají hrdost v krvi... A kromě toho, posílám s tebou svého nejlepšího rytíře.“ Vévoda se na Conana usmál. „Truhla s drahokamy bude připravena za úsvitu.“

Obloha růžověla probouzejícím se dnem. Ptačí křik oslavoval východ slunce a první okenice se třaskáním otvíraly. Město Galara se bolestně pomalu probouzelo ke každodennímu životu. Lidé si protírali oči a začínali dřinu na polích, nebo se ubírali na tržiště či k ranní bohoslužbě.

Na kamenné nádvoří galarské pevnosti vešel nejistým krokem svalnatý barbar. Jeho zarudlé oči bloudily jako ve snu, až se zastavily na postavě oslnivě stříbrného rytíře, který právě sedlal válečného koně.

Conanovi třeštila hlava a v ústech cítil spalující vyprahlost. Včerejší noci se zpil do němoty a teď jej pronásledovaly přízraky bujarého hodokvasu. Ztrápený žaludek protestoval proti představě houpavého rytmu koňského klusu, avšak jako tolikrát předtím - volání dobrodružství bylo silnější, než útrapy těla. Conan pozorněji pohlédl na svého společníka.

Rytíř s purpurovým chocholem na mistrně cizelované přilbě, oděný v lehké plátové zbroji, doplněné závěsem ze stříbrných kroužků na stehnech a předloktích. Nyní seděl vzpřímeně v sedle a utahoval opasek, na němž visel v pochvě ze šupinaté kůže meč s přímou čepelí, podobný Conanově zbrani.

Záda rytíře chránil železný štít se stříbrným gryfem, upevněný na řemeni vedeném přes hrud'. Barbar zavrtěl hlavou, když si pomyslí, kolik železa na sobě ten muž nese tak brzy po ránu.

Pociťoval silné puzení močit, a tak si rozvázal nohavice a začal vytrvalým pramenem skrápět žulové kočičí hlavy nádvoří. Rytíř strnul vprostřed pohybu. Horká moč rozstříkující se na studených dlažebních kostkách slabě pářila a Conan to otupeně sledoval.

„Je snad nějakým barbarským obřadem předvádět před cizí ženou namísto pozdravu svůj pyj?!“ ozval se rozhořčený hlas zkreslený hledím přílby.

Conan upadl do rozpaků - tohle ráno rozhodně nepatřilo k jeho nejlepším.

„Nevěděl jsem, že jsi žena,“ řekl ukřivděně. „Ornakan mluvil o nejlepším rytíři - ne o děvčátku ve strýčkově zbroji.“

„Iiee!“ vykřikla rozhořčeně jezdce a zvedla obrovského hřebce na zadní. „Kdybys nebyl pod vévodovou ochranou, dala bych ti ochutnat svůj jazyk!“ Pravačkou povytáhla ocelový meč, zatímco levou kontrolovala neklidného koně.

„A hoď sebou, barbare, protože právě odjíždíme,“ žena pobídla zvíře ostruhami a vyrazila cvalem k bráně.

Conan sprostě zaklel.

„Jmenuje se Atrix,“ pousmál se šedobradý zbrojnoš, který až doposud mlčel, a popohnal koně za svou paní. Jeho vlající modrý tabard v okamžiku zmizel za hranou pevnostní zdi.

Barbar připevnil vak s drahocennou truhličkou na zadní rozsochu sedla a těžkopádně se do něj vyšvihl.

Na padacím mostě dutě zabubnovala kopyta a galarská pevnost vypustila ze svého chřtánu lemovaného padací mříží dva cválající jezdce. O malou chvíli později proklusal branou hřebec černější než noc, s jezdcem, jehož nálada byla stejně temná.

Tábor karavany měl tvar podkovy. Nedaleko barevných stanů a hřmotných kupeckých vozů byli uvázáni velbloudi a muly. Ve změti stanů poskakovaly běžové opice a za pamlsky předváděly krkolomné kousky směřjícím se dětem. Odkudsi se ozývala pronikavá hra na píšťalu. U ohniště se v chlupatém chumlu rvali psi o zbytky od oběda a co chvíli rozdováděně chňapali lidem

po nohách. Nad ležením se vznášela dráždivá vůně východních koření a nakyslý pach solených ryb.

Když se jezdci přiblížili, vyšel jim v ústrety drobný muž žluté pleti oděný do pestrého obleku khitájských obchodníků. Doprovázeli ho dva rozložití strážci s modročernými vlasy a vousy, zakovaní ve stříbrných pancířích – bezpochyby shemitští hrdlořezové.

Conan si posunul níže opasek s mečem a upřel ledový pohled na přicházející válečníky. Neměl Shemity v lásce, protože mnozí z nich byli jen zrádci, stranící vždy tomu, kdo lépe zaplatil. Zachmuření žoldněři, třímající těžké obouruční sekyry, mu vrátili pohled plný pohrdání a mlčky se zastavili několik kroků za obchodníkem. Ten vyňal ruce ze záhybů složité kazajky a rozpřáhl je v širokém gestu.

„Račte vítat, velební, a těšte se naší vroucné pohostinnosti!“ Jeho vyschlá tvář barvy pergamenu byla skoro plochá a pod nosem se chvěl špičatý knír. Šikmé oči pozorně kmitaly z jednoho jezdce na druhého, až se zastavily na rytíři.

„Na vaši objednávku jsem nezapomněl, čarokrásná Atrix. Posad'te se k našemu prostému ohni, než připravíme obřad,“ zadržel Khitájec s úlisným úsměvem. Rytířka si sňala přilbu a nechala zlaté vlasy rozlétnout do všech stran.

„Přijímám pozvání, kustode. Uctíme tvého boha Yuna čajem.“

Khitájec, zjevně uspokojen touto odpovědí, se vzdálil a následován svými nemluvnými průvodci zmizel v jednom z větších stanů.

„Cíl naší cesty leží mnohem severněji, a my jsme se od něj odchýlili už před dvěma dny, mohla bys mi konečně vysvětlit, co tu, u Croma, děláme?!“ zeptal se rozmrzelý Conan.

„Starám se o tvůj natvrdlý zadek, barbare! Chceš snad jít na kervala s mečem?“ oplatila mu výsměšnou otázkou.

„Nic neodolá oceli, když ji vede pevná ruka a odvaha,“ odsekl vztekle Conan. Ta žena byla příliš smělá!

„Ani jedno ti, hádám, nechybí.“ Zase ten provokující tón.

Conan měl hádek až po krk. „Nechci s tebou soupeřit o vůdcovství. Řekni mi, proč jsme zde, nebo se rozejdeme každý svou cestou,“ přednesl chmurné ultimátum.

Brythunský šedovlasý zbrojnoš, který se jmenoval Jorsi a byl dívce více otcem, než sluhou, tiše řekl: „Ale no tak, děvče. Nebuď namyšlená.“

Atrix ho sjela pohledem, ale nic neřekla. Po chvíli mlčení ke Conanovi znovu promluvila.

„Možná máš právo to vědět. Určitě jsi už slyšel, že příslušníci Staré rasy jsou dlouhověcí a v jistém smyslu nesmrtelní. Jejich kůže je tvrdší než kámen a síle kervalova se síla smrtelníka nemůže rovnat. K boji s nimi je třeba zvláštních zbraní - ještě se nenašel nikdo, kdo by dokázal vnořit do kervalova srdce čepel.“

„Pravda je jen to, že se ještě nenašel nikdo, kdo by-“ začal s úsměvem barbar.

„Nepřerušuj mě,“ vyštěkla žena. „Zaručený způsob jak kervalova porazit mi kdysi v klášteře popsala jedna podivná žebračka, bezpochyby věštkyně. Jak jinak by mohla tušit, že se mi to jednou bude hodit? Potřebuješ k tomu chirmu, smrtící liánu.“

„Slyšel jsem o nich,“ kývl Conan. „Jejich stonek bývá pokryt tisícem trnů s jedem tak prudkým, že rozleptá i ocel. Jenže tyto strašlivé rostliny rostou jen v hlubokých džunglích...“ odušil Conan.

„-Khitáje, ano. Jsou velmi vzácné a velmi, velmi drahé,“ povzdechla si Atrix. „Na každou chirmu připadají dva otroci, kteří zemřou při jejím získávání. Objednala jsem ji už před časem, když se vévodův syn připravoval k té výpravě.“

„Počkejte, počkejte!“ skočil jim do řeči Jorsi. „Šálí mě snad sluch?! Zdá se mi, že oba už plánujete, jak Gótha sprovodit ze světa. Není snad naším úkolem pouze doručit výkupné a zachránit mladého pána?“

Odpovědí mu bylo jen zasmušilé mlčení.

Atrix odešla do velkého stanu, aby se účastnila khitájského obřadu, při kterém se v šálcích z průsvitného porcelánu podával zelený čaj a v keramických miskách zázvorové zákusky ve tvaru zvířat. Rituál obvykle předcházela každému většímu obchodu, aby přinesl štěstí a čistou mysl oběma zúčastněným stranám a zklidnil horké hlavy před jednáním.

Conan se zbrojnošem osamělí ve stanu z hrubé tkaniny, který jim vyhradili hostitelé.

„Poslyš! Než jsi ji přerušil, tak se tvá paní zmínila o tom, že se vévodův syn připravoval na nějakou výpravu,“ nadhodil zvědavě barbar. „Mám pocit, že je vše trochu jinak, než mi tvůj vévoda namluvil!“

„V Galaře se vypráví legenda,“ Jorsi se zamyšleně podrbal v šedí prokvétajících vousech. „Když se před léty vévodkyni zakulatilo břicho a ona každým dnem spěla k porodu, objevila se v pevnosti prazvláštní žena, sudička. Nikdo neví, odkud se vzala, že ji žádné strážce ani nezahlédly. Později lidé říkali, že se jednalo o vtělení samotné Brythan, ochránkyně hrdého národa mé země. Zkrátka se objevila a pronesla proroctví, které předpovědělo, že se ve znamení slunce narodí dvojčata vznešeného rodu a přinesou zemi nebývalý rozkvět a blahobyt. Až dosáhnou dospělosti, společně prý zničí zlo, které číhá na hranicích a sbírá síly, aby uchvátilo budoucnost naší země. Nato vytáhnou v čele brythunských vojsk do pole a v dlouhé řadě vítězných tažení sjednotí celý sever. Potom se žena rozplynula a nenechala tak nikoho na pochybách, že se jednalo o čin bohů.“

O jedinou noc později, v hodině letního slunovratu, se vévodkyni narodili dva čiperní chlupci. Zvěst se v krátké době rozkřikla po celém království. Věštba se zdála naplňovat a lidé se radovali, žili nadějí v budoucnost. Až se stala ta hrůzná věc.“ Mužovy oči se zatvrdily. „Vévodův syn Ibar, ještě než dosáhl věku dvou let, byl v kolébce zavražděn. Hrůzný čin otrásl celým královstvím, avšak vraha se vypátrat nepodařilo. Moudří říkali, že se jednalo o práci Gótha Ibn Achazima, kervalu zvaného Tyran severu, k jehož uším se legenda také musela donést.“

Od té doby byl Embar jediným potomkem našeho vévody, a přestože se ukázalo, že věštba je částečně lichá, snažil se dál sledovat původní cestu osudu. Přes vévodovy protesty se hotovil vytáhnout proti Achazimovi, až dosáhne plnoletosti. Než tak ale mohl učinit, byl při návratu z lovu unesen. Jediný muž, který strašný masakr Embarovy družiny přežil, podal zprávu v pevnosti.“ Jorsi pohlédl Conanovi zpříma do očí. „A vévoda najal tebe. Teď už možná chápeš, proč je Atrix tak protivná. Zevnitř ji šíří nešťastný osud milované země víc, než si dokážeš představit. A co víc, domnívám se, že její city k Embarovi nejsou ryze přátelské, jestli mi rozumíš,“ dobrácky na Conana mrkl starý zbrojnoš.

„Proč mi to všechno říkáš?“ zeptal se Cimmeřan se surovou upřímností.

„Pokud máme uspět a splnit náš úkol, musíme být jednotní. Jsem starý, už mě unavuje poslouchat, jak se celou cestu hašteříte a štípete jako klubko škorpiónů.“

Conan v duchu ocenil moudrost toho muže.

„Nechápu, proč byl Embar unesen, když je věštba lživá,“ řekl zamyšleně Conan. „Že by kerval opravdu chtěl ovlivnit válku s Hyperboreou?“

„Je nepředvídatelný. Všechny nás to překvapilo. Ačkoli...“

Muži zaslechli zvuk blížících se kroků.

„Atrix se vrací.“

Noc již dávno nad ležením rozprostřela šál z černého sametu a znavení poutníci vešli do království spánku. Nad nehybné stany stoupaly proužky dýmu z vyhaslých ohnišť.

V neproniknutelné tmě se ozval tichý šramot, který mohl být šelestem větru v suchých křoviscích, avšak vlčí sluch a intuice, kterou jsou obdařeni pouze tvorové spjatí s přírodou, Conanovi napověděly, že původcem tajemných zvuků není nikdo jiný než člověk. Skupina lidí. Cimmeřan bleskově sjel rukou k meči a druhou šťouchl do Atrix, která ležela zachumlána v pokrývkách vedle něho. Ta však jen něco zamumlala ze spaní. Druhá rána byla mířená lépe a skrze dívčiny rty by se prodrál výkřik překvapení, kdyby jej nezdušila pevná barbarova ruka.

„K boji!“ vzrušeně zašeptal Conan.

Kolem stanu se náhle vzňal kruh pochodní. Cimmeřan zaklel. Odhodil odřenou koženou pochvu a oděn jen v bederní roušce se s obnaženým mečem vztyčil proti vchodu.

Nic se nedělo. Noc poklidně zpívala jednotvárnou píseň cvrčků, kvákání žab a občasného zahoukání sýčka. Pak se rozpoutalo peklo. Světlo jedné z pochodní vylétlo proti hvězdné obloze a potom dopadlo na látku stanu, který se ihned vznítil. Conan s výkřikem vzteku vyrazil ven.

Proskočil stanovým otvorem a v letu odrazil mečem sekeru, která náhle zasvištěla v bočním výpadu, až se zajiskřilo. Po doskoku se bleskově sehnul a plynule přešel do kotoulu, aby jen o vlásek unikl výpadu další těžké sekery, třímané překvapeným Shemitou. Ještě než se barbar úplně narovnal, jeho ruka

s mečem prudce vystřelila vzad v úsporném bodnutí. Hrot zbraně s hlasitým zaskřípěním prorazil stříbrný plát a vnořil se do hrudi černobradého žoldáka, z jehož chroptících úst se vyvalil gejzír krve. Conan se hbitě přitáhl k tělu probodnutého a skryl se za ním před dalším výpadem jeho druha. Potom prudce vytrhl meč a mrštil bezvládné tělo na dorážejícího Shemitu. Ten se mu bez problémů vyhnul rychlým úkrokem a rozmáchl se k útoku. Náhle však za ním zakmitl stříbrný záblesk a v ladném oblouku oddělil žoldněřovu hlavu od těla. Přes jemnou spršku teplé krve, která skropila jeho tvář, Conan uviděl ženskou siluetu, jak mu čepelí kyne na pozdrav. Mezi nimi prolétlo vržené kopí. Conan se obrátil na Khitájce se širokými šavlemi, kteří se k němu řítili. Na Cimmeřanovy rty vystoupila pěna, zle se usmál a s výkřikem euforie se vrhl vstříc sedmi útočníkům.

Po svém boku uslyšel smrtelné výkřiky a divoký třesk zbraní. Dnes nebojoval sám! První soupeř nastavil meč Conanovu útoku, avšak nemohl čelit prudkosti a divokosti, se kterou byla zasazena rána, která prolomila kryt a zasekla do voskově žlutého obličejce vlastní meč.

Zdálo se, jakoby Khitájců neubývalo. Atrix se v okamžiku ocitla mezi čtyřmi dorážejícími útočníky. Bránila se statečně jako lvice zahnaná do kouta, avšak jedna z čepelí se jí hladově zahryzla do boku.

Znenadání se z nebe snesl obrovský bílý orel a zařal nejbližšímu z Khitájců drápy do očí. Prudce zabušil mohutnými křídly. Nešťastník po dlouhý okamžik strašlivě křičel a kopal nohama, než znehybněl. Atrix rázem osaměla, nepřátelé se obrátili na panický útěk.

Conan musel odvrátit zrak, aby čelil vlastním protivníkům, když se však později znovu ohlédl, nebylo po dravci ani památky. „Crom!“ zamumlal a s novou silou se vrhl boje jako pradávny duch pomsty. Na těle, lesknoucím se potem a krví, jehož vypracované svaly se napínaly a smršťovaly jako součásti dokonalého vražedného stroje, se odrážela mihotavá záře odhozených pochodní a činila bojovníka všudypřítomným, když útočil, a nezastižitelným, když ranám uhýbal.

Výkřiky agónie nakonec utichly a na bojišti zůstaly jen tři těžce oddychující postavy. Conanovi prýštila krev ze zranění na žebrech a na stehně, otřesená válečnice utřžila šrám na čele a hlubokou ránu v pravém boku, jediný Jorsi vyvázl jen se škrábanci.

„Conane, odpusť mi pýchu. Ty *jsi* velký válečník!“ obdivně zašeptala dívka. Dýchala zhluboka a její dokonalá ňadra se námahou pravidelně vzdouvala a klesala. V azurových očích šlehaly neuhasitelné plameny, popraskané rty byly mírně pootevřené, krvavé čmouhy v obličejí se mísily se stružkami potu a dotvářely obraz svůdné a strašlivé bohyně války.

Conan v rozpacích zavrčel a kochal se pohledem na ni, lesklou potem a vonící bojem. Pocítil tak silnou touhu, až zavrával.

„Co to bylo za obrovského dravce a proč nás ti psi chtěli zabít?“ vyhrkl rozhořčený Jorsi a rozbil tak kouzlo okamžiku.

„Musíme pryč,“ řekl Conan a rozběhl se ke koním.

„Vstávej, Cimmeřane! Leedram už je na dohled!“ probral válečníka z dřímoty vzrušený hlas.

Conan byl v okamžiku při plném vědomí a ostražitě pohlížel na vzdálenou siluetu skalní pevnosti, téměř černou proti obloze plné zapadajícího slunce.

Přicházel večer. Atrix navrhla, aby přenocovali v nedalekém lese, avšak Conan nebyl příliš nadšený.

„Les nás sice ochrání před vichrem a sněhovou vánicí, ale v otevřené krajině by nás nikdo nemohl překvapit.“

„Jestliže do rána zmrzneme, bude na nás Góth čekat marně,“ uštěpačně odpověděla Atrix.

Conanovi společníci se nezdáli být zvyklí uléhat k spánku na sních. Na malém čadivém ohničku, stravujícím pár smolných větví, si slastně ohřívali promrzlé údy a snažili se nemyslet na tichý les plný stínů.

„Měl jsi někdy strach?“ zeptala se Atrix. „Ten pocit, když se ti zježí chloupky v zátylku, po zádech přejíždí mráz?“

Conan jí rozuměl. Do dnešního dne nevěděli, co tak popudilo Khitájce, že neváhali porušit svatý zákon pohostinnosti a pokusili se povraždit své hosty. A pak ta věc s orlem. Atrix se dušovala, že nemá nejmenší tušení, avšak Conan nevěděl, jestli jí má věřit. Nevěřil nikomu a zůstával naživu. Tak tomu vždy bylo...

„Zítřa zachráníme Embara,“ zamumlal, nechávaje otázku nezodpovězenou. „A budeš šťastná...“

Mlčela, oči upřené do mihotavých tančících plamenů.

Conan si uvědomil, že se s dívkou cosi děje. Její nálady se střídaly stále rychleji, většinu času však byla zadumaná a duchem nepřítomná. Z hádek vymizela původní břitkost a zůstávaly spíše zvykem. I on se cítil jaksi nesvůj.

Z pokrývek se ozval Jorsi: „Conane, jsi seveřan. Vždy mě zajímalo, jaké je to u vás... v Cimmerii?“

Než válečník stačil odpovědět, přerušila ho Atrix: „Máš pravdu, barbare, jde o osobní věc. Nebudu ti zazlívát, když odejdeš. Odměnu ti vyplatím ráno. Nepřeji si, abys riskoval život pro někoho, koho ani neznáš. Dobrou noc.“

Ležení se propadlo do ticha, za chvíli pohasl i zimomřivý plamínek. Zůstala jen ledová pláň a vítr skučící mezi temnými kmeny. Conan před spánkem ještě prozkoumal okolí - v každé ledové závěži, za každým tmavým stínem se mohl skrývat děsivý nepřítel, a on měl zlou předtuchu. Nenarazil ale na žádné známky nebezpečí. A tak usnul ve stoje, opřen o nízkou sosnu. Nemohl vidět fantaskní obrazy, přízračná varování, která na čepel obnaženého meče kreslila jinovatka, protože byl vtažen do neklidných snů plných zimy, bolesti a smrti.

Atrix spala s hlavou odvrácenou, aby nikdo nemohl zahlédnout odlesk hvězd v slzách kanoucích po její tváři.

Ráno je probudil mráz. Dívka sklepala z pokrývek vrstvu sněhu a postavila se. Jorsi si třel namodralé ruce a úzkostlivě na ně dýchal. Atrix se už chtěla začít oblékat do studené zbroje, když si všimla, že barbarovo místo je prázdné. Stačil jí jediný pohled, aby zjistila, že zmizel i černý kůň a všechny Cimmeřanovy věci, včetně truhly, kterou ochraňoval.

Pocítila hlubokou lítost. „Dokončíme to sami.“

Jorsi se nechápavě otočil a poté oddaně pohlédl na svou paní: „Nikdy dřív jsem tě neopustil a teď teprve ne! Ukážeme tomu ledovému psovi, jak se platí za urážku Ornakanů.“

Smutně pohlédla na starého zbrojnoše a dopnula řemínky, stahující kyrys. Osedlala oba hřebce, zatímco Jorsi svazoval pokrývky do úhledných rolí. Nasadila si přilbu se splihlým purpurovým chocholem, ze kterého visela námraza.

„Za vévodu,“ řekla tiše slova, která tolikrát předtím vášnivě volala při šarvátkách v Brythunii.

Znavení koně s ledem ověčenou srstí vjeli do bílé mlhy, která je zakrátko pohltila. V opuštěném táboře zůstaly saně, vyhaslé ohniště a čerstvé stopy. Všechno brzy přikryl ranní sníh.

Citadela se vynořila z mlhy - příkrá skalní stěna pokrytá ledem, z níž bezhlasně křičela mrtvá ústí střílen a šklebily se křivé zuby rozpadajících se cimbuří. Tmavý oblouk vysoké brány vypadal prastaře, jako by jej před dávnými věky vytesaly ruce cizích národů, jejichž říše dnes spočívaly pohřbené pod hladinami oceánů. Lemurie, Atlantida a další již neznámá jména se vybavovala v poutníkově mysli a nutila jej cítit se nicotným a bezvýznamným ve srovnání s majestátným kolosem z počátků času.

Conan seskočil z koně. Po rozbitých kamenných schodech vystoupal pěšmo k bráně, jejíž jedno obrovité křídlo bylo otevřeno. Zapálil pochodeň a s mečem napřaženým před sebou pomalu vešel do mrazivé tmy.

Ocitl se ve skalní chodbě, kterou zdobily bohaté ornamenty a rytiny, znázorňující bytosti ze zapomenutých mýtů. Za mnoho staletí, po která na ně působil čas, byla většina poškozených či zcela zničených. Kámen omílaný vzdušnými proudy a stékající vodou byl na některých místech zcela ohlazen, vznešené rysy smazány. Tisíce nádherných drahých kamenů leželo na podlaze v prachu, avšak další desítky zůstávaly neporušeně zasazené na svých místech a kouzelně se třpytily v mdlém světle pochodně. Přízračný dojem vstupního tunelu ještě mnohonásobně umocňovaly ledové krystalky a křehká námraza, pokrývající vše vúkol.

Z hlavní chodby se na každých deseti krocích otvíraly do obou stran dveře, u každých stála oprýskaná socha válečníka zašlých dob. Na konci se zvedalo schodiště z bílého mramoru. U jeho paty bylo na velikém špičatém rampouchu nabodnuté tělo.

Když Conan přišel blíže, uviděl trup muže světlé pleti, jehož zlatovlasá hlava byla zvrácena dozadu v nepřirozeném úhlu. Vytřeštěné oči svědčily o strašlivých mukách, ve kterých musel neznámý umírat.

Ozval se podivný dunivý zvuk, jako když obří kladivo naráží na kamennou desku. Barbar ucítil, jak se podlaha chvěje. Přikrčil se v bojovém postoji.

Náhle země pod jeho nohama explodovala. Cimmeřan byl odmrštěn o několik metrů, avšak ještě ve vzduchu stačil pád vyrovnat a s kočičí mrštností dopadnout na nohy. Zády se opřel o stěnu chodby. Z otvoru, který se v zemi tak náhle rozevřel, vyskočily ledové postavy.

Conan koutkem oka zachytil rozmazaný pohyb a instinktivně se sehnul. Ledový démon, který se vedle něj náhle objevil, prudce švihl ostrou hranou paže, aby mu uťal hlavu. Barbar ucítil ve vlasech chladný závan, tak těsně jej minula rozmazaná bílá smrt. Ruka útočníka se roztříštila o skalní stěnu za jeho zády. Conan okamžitě zaútočil půlobratem na hrud' bestie a na okamžik strnul překvapením, když meč nenarazil na žádný odpor. Minul?! Rozhodl se dorazit jednorukého ďábla, avšak znenadání musel čelit útokům dalších dvou protivníků. Jen díky nelidským reflexům dokázal uhnout ledovým pažím, které ho chtěly obejmout a rozřezat ve smrtícím sevření. Třetímu útočnickovi však neunikl. Do barbarova masa se zabořily zahnuté drápy. Na chladnou podlahu vystříkla horká krev. Conan zařval bolestí a vztekem. Nevšimaje si zranění, vši silou ťal dlouhým kružným sekem. Neucítil skoro nic, avšak sprška zmrzlých střípků, které se rozprskly po celém okolí, svědčila o tom, že alespoň jednoho z protivníků zasáhl.

Svalnatý obr zamrkal. Do očí se mu zaryly ledové odštěpky a on stěží viděl skrz rudou mlhu bolesti. Opřel se o stěnu. Loučí a mečem před sebou opisoval pomalé osmičky, smysly vybičované blízkostí smrti. Napínal uši jako lítá šelma zahnaná do kouta. Čekal na tichý smrtící svist. Když přišel, vrhl se Conan stranou. O vlásek se mu podařilo uniknout, ale upadl na zem.

Okamžik bylo ticho. Najednou jej ohlušil zvuk tříštěného ledu. Conan věděl, že se nestačí dostat na nohy a tak jen vleže sklonil meč do krytu. Čekal, že se mu každým okamžikem zatnou neviditelné pařáty do masa, leč zhouba nepřicházela. Rudá mlha pomalu odplývala, bolavé oči začínaly vidět.

Mramorová dlažba byla kluzká jeho krví, která potřísnila vše kolem. Příliš kluzká. Conan si uvědomil, jakou nešťastnou náhodnou poslední protivník zemřel a vyčerpaně se zasmál. I ten nejtvrďší led je křehký! Plíce bolely námahou. Levou ruku hyzdila rozšklebená krvácející rána. Conan odtrhl kus látky z kalhot a nahrubo ránu stáhl. Zloba doutnající v jeho srdci vzplála v nenávist.

Opatrně se vydal vzhůru po točitých schodech do míst, kde očekával střed pevnosti. Přestože se snažil jít co nejtišeji, kroužkový závěs meče při každém kroku kovově cvakl. Bolest v ruce se neúnavně ozývala.

Vystoupal sotva několik desítek kroků, když náhle schody skončily stěnou ze skla. Conan vyčerpaně vydechl zklamáním.

S průhlednou zdí se však něco dělo. Vřela, bublala, měnila se. Uprostřed se zformovala tvář a zeširoka otevřela oči jako dva broušené diamanty. Obličej se zavlnil, úzká škvíra úst se rozevřela a vyvalil se z ní dým chladný jako smrt.

„Jakým právem chceš vstoupit?“ zasyčel hlas, jako když uniká pára.

Cimmeřan vložil všechnu svou zuřivost do úderu obrovské pěsti. Stěna se s ohlušujícím prasknutím roztříštila na milión ledových střepů, které se sesypaly dolů ze schodů jako třpytivý vodopád.

„Právem válečníka!“ zlostně vykřikl Conan a útroby pevnosti mu odpověděly mnohonásobnou ozvěnou.

Cesta byla volná.

Sál ve tvaru pravidelného pětiúhelníku, který se před ním otevřel, byl nesmírný ve své rozlehlosti. Jeho stěny se skoro ztrácely v temnotě a strop v úžasné výšce mihotavě blikal jako hvězdy na noční obloze. Ne, byly to opravdu hvězdy. V samém středu ohromného atria se nacházela vyvýšená plošina vytesaná z ledu. Podél jejího okraje z podlahy lesknoucí se jako zrcadlo čněly vysoké tyče. Jejich konce plály modrým plamenem a osvětlovaly vše kolem mrtvolně bledým svitem.

V samém středu plošiny na skleněném trůně seděla vysoká zářící postava. Stříbrná kůže, složená z tisíců faset, ozářila okolí třpytivými záblesky, když se Góth pohnul a doširoka rozevřel diamantové oči. Tisíce drobných řetízků, které mu visely z hlavy až k pasu, se vlnily, cinkaly a melodicky chřestily, jako by žily vlastním životem. Kerval promluvil syčivým hlasem a řetízky, zpívající každý vlastním tónem, doprovodily jeho nelidskou řeč omamnou kovovou hudbou.

„Přinášíš mi výkupné?“

„Jestli ho přijmeš,“ zavrčel Conan pomalu kráčeující k vyvýšené plošině.

„Ne,“ zasyčel Góth a zvonkohra řetízků zazpívala.

„Nabízím ti život výměnou za Embara,“ sdělil chladně Conan a pomalu stoupal po schodech k trůnu. Kervalovi nestála výhružka za odpověď.

„Pročpak mě nepřišla navštívit sama velká rytířka?“ zasyčel.

„Nemá čas na takové, jako jsi ty,“ řekl Cimmeřan zlým hlasem. „Máš ale štěstí. Já jsem mnohem štedřejší a...“ od pasu vytáhl dlouhý ocelový meč „...chvilku ti věnuji.“

Stříbrný kerval sledoval s neproniknutelným výrazem blížícího se válečníka.

„O duše tvých poskoků se už rvou démoni v pekle. Máš duši, kervale?“ zavrčel Cimmeřan.

„Jsi odvážný,“ zasyčel Góth. „A hloupý!“ Udeřil velkou holí, která se mu náhle objevila v ruce, do podlahy piedestalu. Zvučně zaduněla jako zvon.

Cimmeřan vyrazil, avšak v cestě se mu objevily dva démoni.

Barbar prudce uskočil. Na místě, kde ještě před okamžikem stál, zasvištěly ledové čepele. Conan vyrazil bojový pokřik. Když se jeden z démonů objevil vedle něj, nebyl překvapen a bleskově zaútočil. Rozprsknuté střípky se mu zaryly do kůže, oči však přivřít stačil. Druhý démon jej obloukem obíhal. Conana varoval instinkt. Prudce ohnul v pase, přesto mu něco protrhlo kůži na hrudi a rozervalo maso až na kost. Válečníkovi se zatmělo před očima bolestí.

Kerval stál u trůnu a monotónně pronášel slova moci. Ze zářící hole, kterou držel v ruce, se řinul proud ledových střel a nebýt toho, že se barbar vrhl na zem, roztrhal by mu hlavu. Conan se musel okamžitě odvalit, protože na něj zaútočil zbylý démon. Bolest odplula v přívalu nenávisti a šílenství. Barbar se úžasnou rychlostí vymrštil do vzduchu a nastavil střelám zbraň. Ocelová čepel zkroušeně zazvonila, ale proud odklonila – přímo do těla posledního démona. Stvůra vybuchla v gejzíru ledových střípků. Cimmeřan pohlédl na strnulého kervalu. Skrze jeho rty se prodrál triumfální výkřik vítězství. Máchl prudce paží a strašlivou silou mrštil meč přímo do Góthova srdce.

Atrix s Jorsim stoupali po příkrých točitých schodech.

„Čekala jsem nepřítele, a našla jsem jen zmrzlou krev. Čekala jsem smrtelné překážky, a nejnebezpečnější, co nás potkalo, je kluzká podlaha.“ Atrix zadumaně naklonila hlavu.

„Co když tu není?“ zeptal se Jorsi.

„Jen si s námi hraje. Musí tu být.“

Schody skončily. Poutníci ostražitě vstoupili do pětiúhelníkového sálu. Na křišťálovém trůně se tyčila majestátní postava jako strašlivý bůh dávných časů.

„Vítejte. Také mi přinášíte výkupné?“ prořízl ticho nelidský kovový hlas doprovázený cinkáním a řinčením řetízků.

„Vykoupení,“ procedila skrz zuby Atrix a zvolna se vydala k ledovému pódiu.

Ozval se chřestivý smích, jako studená zvonkohra.

„Kde je?“ zeptala se tiše rytířka a začala stoupat po stupních k trůnu.

Kerval se podivil „Kde je kdo? Embar nebo Conan?“

„Nedělej ze sebe hlupáka! Embara jsem už viděla dole, nabodnutého na rampouchu!“ odsekla.

„Jak jsem mohl zapomenout?!“ zavrtěl hlavou kerval. „Proč jsi tedy zde? Snad ne kvůli barbarovi?“ Góth pokynul třpytivou rukou a temné zákoutí vedle skleněného trůnu ozářilo světlo z jeho dlaně.

Na ledu stál se skloněnou hlavou Conan. Jeho krk svíral ocelový obojek, z nějž visely dva řetězy přikované k masivním hřebům. Atrix nenávistně pohlédla na kervalu.

„Neublížíš mi,“ zmrazilily rytířku na místě diamantové oči. „Ani se o to nepokusíš. Jsem totiž tvůj otec.“

Atrix strnula v půli kroku.

„Lžeš!“ změřila vzdálenost mezi sebou a trůnem.

„Na zápraží kláštera Stříbrného gryfa našli jednoho rána křičící holčičku. Přestože bylo léto, na jejím těle byly omrzliny. Nikdo jí nedával přílišnou naději, ale ona nezemřela. Vychovali ji mniši, ale ona byla jiná než oni. Když jí bylo čtrnáct let, sáhla po meči místo po svaté knize, protože jí v žilách plál neuhasitelný oheň. Tělo měla lidské, avšak srdce - jako ledový stěp,“ pokračoval monotónní hlas a slova jako dýky bodala Atrix do srdce.

„To není pravda, zkoušíš mě obelstít!“

„Největší radost, vzrušení přinášející extázi, cítila, když její meč pil krev. Za vévodu, nebo za kohokoli jiného, co na tom sešlo. Jakkoli byla překrásná, zůstávala sama, protože ostatním naháněla strach. Cítila, že je jiná. Plakala po nocích, a když pohlédla do zrcadla, lekla se sama sebe...“

Rytířka mlčela. V jejím nitru bouřil všudypřítomný zmatek. Ohlušoval uši a zaslepoval oči, upřené na chirmu v její ruce. Mohla by to být pravda. Touží zavraždit svého otce?! Ach Bože! Štít zazvonil o zem.

Jorsi vykřikl: „Nevěř mu! Taková nejsi, děvenko!“

„Proč jsi unesl Embara?“ zvedla dívka oči přetékané slzami.

„Nechci ti ublížit,“ zazvonil kervalův hlas. „Tak dobře poslouchej. V dobách, kdy byl tento svět mnohem mladší, bylo nás kervalů mnoho. Ukázalo se, že příliš, na tak malý svět. Byla rozpoutána věčná válka cti – vznešená Hra, která se celá staletí řídila podle přísných pravidel. Mistři manipulace proti sobě vysílali hrdiny, netvory, i celá vojska mocných králů. Vytvořili zákeřné zbraně, připravovali důmyslné léčky. Kervalů ubývalo, avšak válku podle zákonů nelze zastavit. Nyní nás na celém světě zbyla hrstka. A válečné bubny stále duní. Dokud nezůstane poslední.“

Deigan, zvaná Orlice, je mým osobním protihráčem na Brythunském poli. Chtěla mě smést osudovou ranou dvojčat narozených ve dni slunovratu a proto jako přízračná sudička věštila mou smrt. Cítil jsem se ohrožen, a tak jsem pronikl její obranou a věštbu zvrátil. Avšak i já jsem měl plány. S divokou zlatovlasou Aesiřankou jsem počal tebe a čekal, až se narodíš. Poté jsem tě odnesl do Galary, abys dospěla v dokonalého zabijáka, který rozumí povaze odvahy a cti.

Deigan se však dozvěděla o mých plánech a intrikami podpořila legendu o vyvoleném hrdinovi. Embar Ornakan pevně věřil, že mě zničí a stane se blahoslaveným vládcem severu, a co hůř, uvěřilo tomu příliš mnoho lidí. Odmítl jsem čekat na chvíli, kdy stane s desetitisícovou armádou před Leedramskými branami. Deigan mě přinutila jednat – musel jsem Embara unést, aby lid ztratil hrdinu – ale zároveň tím proti mně obrátila mou dosavadní šampionku, tebe, Atrix.

Musím uznat, že její tah byl mistrovský. Zkusil jsem na tebe poštvat tu khitájskou sebranku, a věř, že bych byl úspěšný, kdyby Deigan neporušila pravidla. Příмым zásahem vám v boji pomohla a tím zmařila celou Hru,

ztratila čest. Původně jsem zamýšlel, že tě vyšlu zachránit Embara do doupěte Deigan, ale už na tom nezáleží, rozumíš? Embar už je k ničemu, protože můj protivník ztratil čest. Na ničem už nezáleží, protože další hra ztrácí bez cti smysl. Odejdi dcero, a dožij své dny v samotě mezi lidmi. Už tě nebudu potřebovat.“

Atrix bezradně stála deset kroků od kervalu. Po chvíli rozvinula chirmu. Ukázala na spoutaného Conana.

„On s tím nemá nic společného.“ Nato švihla pravou rukou. Chirma vylétla jako zelený blesk a omotala jeden z řetězů. Vyvalil se černý dým a odleptaný řetěz s řinkotem spadl na zem.

„I tohle tě naučila?!“ Góth zalapal po dechu.

Cimmeřan jako by ožil. Strašlivé pletence svalů se napjaly. Řetěz zaskřípěl a z jeho těžce zkoušených článků se drolila rez. Barbar potemněl v tváři, přemáhaje bolest, a prudkým trhnutím vyrval z ledu hřeb, který poutal druhý řetěz. Vyrval výkřik triumfu a nenávistně pohlédl na svého věznitele.

V obrovské pěstí sevřel dvousáhový železný řetěz, který mu visel z obojku na krku, a vykročil ke třpytivé postavě.

Rytířka se postavila mezi ně.

„Ten pes zabil Embara a celé věky vraždil lidi pro zábavu, Atrix,“ výhružně zavrčel Conan.

Dívka se zachvěla. „To nesmíš! Nemáme jistotu. Je to... on je...“ polkla a otočila se ke kervalovi. „Řekl, že nás nechá odejít.“

„Ustup z cesty!“ řekl Conan hrozivě tichým hlasem.

Góth Ibn Achazim shlédl na lidi pod trůnem a pokynul k truhle s výkupným. „Vezmi si svou odměnu, barbare. Nikdy nepochopíš, že vznešené soupeření vyvolených je důležitější než pomíjivé životy lidí - už staří Lemuřané pořádali ve svátky bohů smrtelné zápasy pro stovky účastníků. Nevíš, jak šťastně umírali pro potěchu bohů!“ zvonivě zahřměl Góth.

Jorsi se ozval roztřeseným hlasem: „A za všechny hrůzné činy bylo zkažené sémě Lemuřanů smeteno z povrchu země!“

Conan chmurně přikývl. Jeho pěst vystřelila jako blesk a zasáhla Artix do obličeje.

Dívka se se zařinčením brnění zřítíla k zemi. Cimmeřan z její bezvládné ruky vytrhl rukojeť chirmy.

„Táhni k čertu!“ vykřikl na překvapeného kervalu.

Barbarova paže kmitla a liána se bleskově vymrštila. Jako živý had obtočila stříbrné hrdlo, trny se zasekly do chladné kůže. Ozval se strašlivý kovový jek tisíců hrdel a naplnil obrovský prostor atria. Rány na krku kervalu opuchly, mokvající puchýře praskaly a valil se z nich šedý dým. Bolestný řev kreatury, zmítající se ve smrtelných křečích, rezonoval a pronikal až do morku kostí. Po nekonečné chvíli vše utichlo.

„Hra skončila,“ řekl Conan a sebral ze známé truhly, ležící opodál, hrst démantů.

Jorsi se sinalou tváří vzhlédl od kervalovy hlavy, kterou jed skoro odleptal od těla.

„Dobře, že jsi toho čubčího syna zabil. Neříkal pravdu, ona je lidská!“ Zbrojnošovy staré oči byly plné starostí. „Ať už je ale Atrix kýmkoli, je především rytířem. Řídí se kodexem a sám víš, že krev smyje zase jenom krev. Možná uvěří tomu, že jsi zabil jejího otce, a bude se muset pomstít.“

Cimmeřanův pohled byl neproniknutelný.

„Je dokonáno. Vyříd' vévodovi, že jsme vyrovnáni.“ Poplácal zbrojnoše po rameni jako starého přítele. „Mám rychlého koně, vyrazím hned.“

Potom se odmlčel a pohlédl na nádhernou tvář omráčené dívky. „Až se probere, ať mě nehledá. A pokud ano, pros všechny své bohy, ať jí pronásledování omrzí dřív, než mě skrývání!“ usmál se smutně mohutný Cimmeřan a odešel do studených chodeb pod skalní pevností.